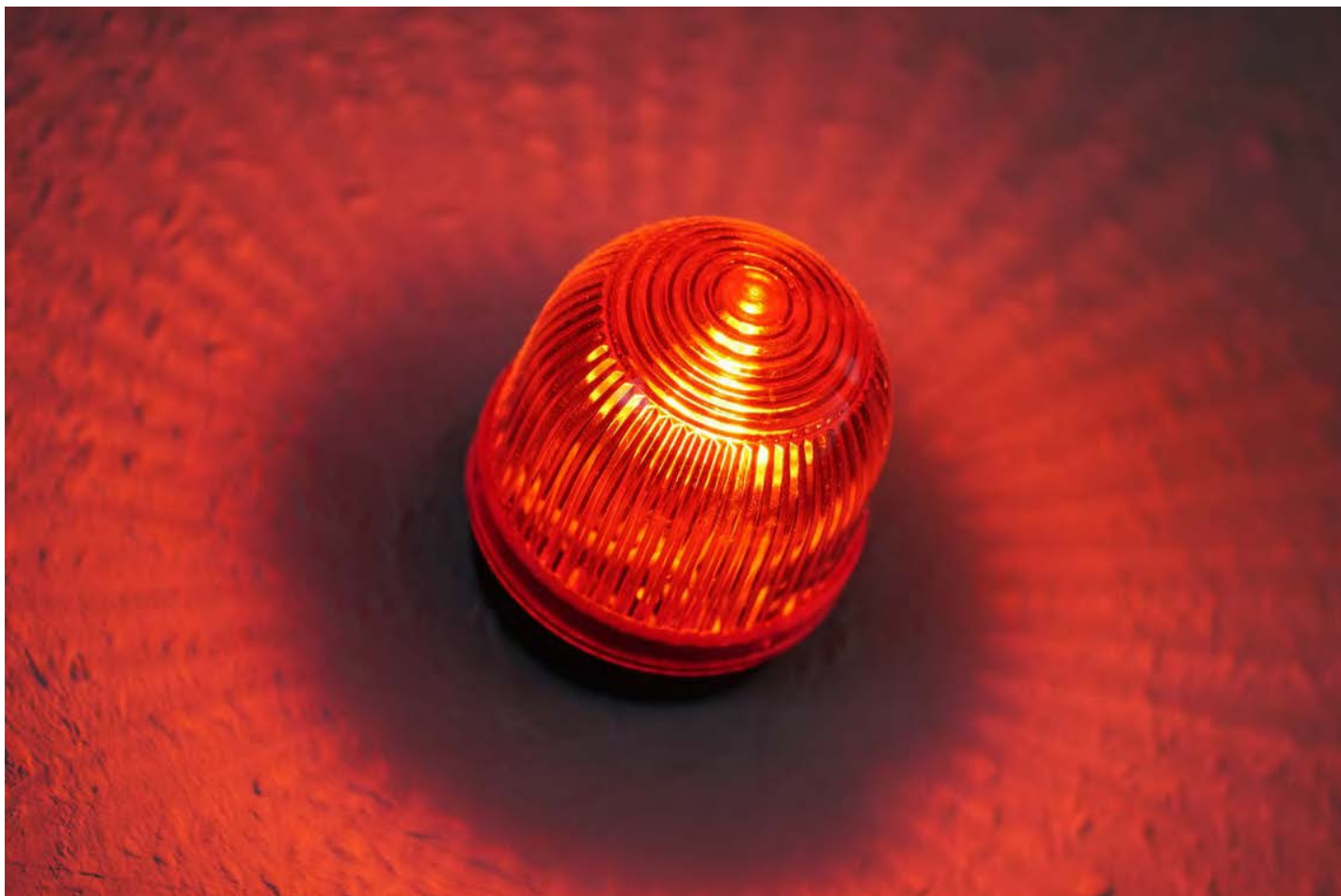

Vörös István

HAMIS RIASZTÁS

2022-09-03 | **VERS**

A szabadság helyszínei
enyésznek, tűnnek csendesen,
mindezt a rabság képzele,
képzelete kell, hogy legyen.
Kell, hogy legyen fantáziája,

a szabadság, az szimpla tény –
bárki bármiféleképp látja,
nő a hiány, fogy a remény.

Hiánya mindenféle jónak,
hiánya örömnök és csendnek.
A fény határai oldódnak,
mindent feloldanak, fölesznek,
elnyel mindent a tisztánlátás,
az áltények hamis sora,
ismeretük mindent aláás.
Menekülnél, de nincs hova.

Mint hotelban, ha tűzriasztó
szirénája vonít hajnalban,
még részegen az elmúlt naptól,
hamis a most kezdődő dallam.
A szobából kibotorkálnak,
nem ég semmi, téves riasztás,
holtsápadtak, mégis vidámak,
az esélyét is rég kihagyták

a lényegi menekülésnek,
hogyan a világ rendje elől
megszökni lehessen esélyed;
a többi trükk, s bárki bedől
a tűzoltó komoly hangjának.
Hogy géphiba okozta csak
a hangzavart – nem magyarázat.
Elhinni épp ezt nem szabad.

kép | adobe.com

Vörös István

A DISZNÓ ÉS A GYÖNGY

2022-09-11 | VERS

Gyöngyöt szórsz a disznók elé.
Nézik. Elgondolkodnak rajta.
A világ rendje úgy akarja,
a gyöngy ne legyen senkié.

A disznó, bár nem az a fajta,
a szépséget ne értené,
s egyáltalán nem kár belé,
de mégis rondaságnak tartja.

A disznók gyakran gyöngyre vágynak,
mindegyik félretesz magának –
az ólban fociznak vele,

és egyikük se hülye állat,
mindnek van titkos élete,
színlelésből túrnak, zabálnak.

kép | adobe.com